

— (Külföldiek megfigyelése.) Bármennyit

jajgassanak is Budapest idegenforgalmának rendkívül kis mértéke miatt, azért mégis akad ebben a városban külföldről érkezett utas, aki persze győgyörködve szemléli fővárosunkat, hogy azután ismerősei körében nagyobb reklámot csapjon nekünk, mint amennyihez a pénzünkért jutunk. Akik a Várban gyakrabban megfordulnak, aránylag elég idegent látnak, de kijut ebből a látványból azoknak is, akik a Dunaparton és a Belváros utcáin járnak. Az a hatalmas autobus, amely napjában kétszer teszi meg körutját s amelyet külföldiek szállnak meg, szintén arról tesz bizonyosságot, hogy némi kis idegenforgalmunk mégis akad és hogy a külföldiek között az angolok adják a legnagyobb számot. Ezek az itt szétnéző és aránylag rövid ideig tartózkodó bácsik és nénik, akik leginkább barátaik, vagy ismerőseik tanácsára néznek be a magyar fővárosba, bizonyos tekintetben mint megfigyelők is szerepelnek, minden valószínűség szerint azért, mert egy-némely dologra már előre fölhívták figyelmüket. A Budapestet ismerő angolok már régebben azt a tapasztalatot tették, hogy itt bármily nyelven szólaljon is meg az idegen, német feleletet kap rá és hogy az idegenekkel mindenki németül akarja megértetni magát. Ezek között az angolok között olyan is akad, aki annyitamennyit megtanul magyarul, talán abban a föltevésben, hogy Ázsia eme bájos féskében csakis magyarul tudnak, lenézésével minden kulturnyelvnek. Ilyen magyarul megtanult angol hölgy vezetett a napokban egy hazájabeli társaságot s a Vigadó előtt szükségét érezte annak, hogy az egyik utca holléte tekintetében egy hordárhoz kérdést intézzon. Oda is fordult tehát és az ő idegenszerű kiejtésével azt a kérdést intézte hozzá, hogy „Kérem, hol van a X utca?” A hordár persze kötelességének tartotta ékes német nyelven adni meg a választ, amire az angol társaság nevetni kezdett s annak egyik tagja némi diadallal szólt magyarul tudó ladyhez, hogy „ugy-e, mondtuk?” Ez az egy példa éppen nem kivételes, mert hiszen a külföldiekkel rendszerint ilyesmi esik meg. Ha az angol, a francia, az olasz lép be valamelyik fővárosi üzletbe és anyanyelvén szólal meg, a kalmárok azonnal dajcsolni kezdenek s talán meg is ütköznek, ha az angol, a francia, vagy az olasz nem tud németül. Így azután nem egy idegen állapítja meg, hogy Budapesten a külföldinek egyáltalában nincs módja magyarul megtanulni, mert még akkor is németül beszélnek vele, ha ő sajátit el néhány magyar szót. Mindebből arra a következtetésre is jutnak, hogy Budapest tulajdonképpen nem magyar, hanem német város és hogy lakóiban a nemzeti önérzet egyáltalában nem fejlődött ki. De talán arra a meggyőződésre is jönnek, hogy a budapestiek nem ismerik az idegen nemzeteket és azt hiszik, hogy minden külföldi német. Akkor pedig, amikor cfajta megfigyeléseket tesznek, jórészen igazuk is van, mert a német szó még ma is ugy dül ebben a városban, mint évtizedekkel ezelőtt tette. Arra persze, hogy kedvező változás következék be, alig van kilátás, mert hiszen a főváros népe érzésében csakis kivételesen magyar s boldognak érzi magát, ha német tudományát angollal, franciával, olaszszal, sőt még a japánival szemben is ragyogtathatja, ugy vélvé, hogy aki csak kicsit is intelligens és művelt, annak németül föltétlenül tudnia

		Iktatószám	
Budapestre vonatkozó újságok			
Szerző		Cím	
		<i>Külföldiek megfigyelése</i>	
Forrás:			
<i>Pk.</i>		<i>Pesti Hírlap.</i>	
(Hely)		(Idő)	
		<i>1914. VI. 26.</i>	
		(Köt. v. fiz.)	
Hely		Idő	
		<i>1914</i>	
Személy			
Helyszám			

910.2